

Бодри и щастливи,
 Навредъ се славете
 Съ цвѣта, съ плодеветъ! —
 Казала имъ кротко
 Царицата славна.
 А до тѣхъ задрѣмалъ,
 Ключналъ отодавна,
 Стоялъ само дрѣнътъ.
 — А ти, друже здрави,
 Скромненъ, но корави?
 — Не чакахъ, царице, —
 Пжпихъ презъ ноемврий,
 Цъвнахъ презъ декемврий!

Всички да преваря —
 Най-напредъ да вържа,
 Дано да излъжа
 Мене да обичатъ,
 Съ мене да се кичатъ . . .
 Казва му тогава
 Пролѣтъта засмѣна:
 — Отсега нататъкъ
 Най-напредъ да цъвнешъ,
 Най-късно да зрѣешъ,
 Плодове да имашъ
 Хубави, червенки —
 Но кисели дрѣнки! . . .

Емануилъ п. Димитровъ.

Лудото само се обажда.

Едни пжтници вървѣли край една рѣка, дето нѣ-
 жолко моми бѣлѣли платно.

Единъ отъ пжтниците рекълъ на другаритѣ си на шега:

— Кой отъ васъ може да познае коя мома е луда?

— Ха-ха-ха, — изсмѣла се високо една отъ момитѣ,
 — ако те тресна съ бухалката по главата, ще ти кажа
 коя мома е луда! Що си не вървишъ по пжтя?

— Ето, — казалъ пжтникътъ на другаритѣ си, —
 ти за лудото не питай, то само се обажда.

Елинъ Пелинъ.

